

Պարույր Սևակ

Իմ ժողովրդին

Ջարմանքով եմ ես միշտ նայում քո անցյալին,
Քո անցյալին և՛ տանջալից, և՛ պանծալի:
Ինչպե՞ս ես դու կտրել այդքան երկար ճամփա,
Երբ նա՛ խճուտ, ու երկինքդ է եղել ամպած:
Ինչպե՞ս ես դու, մեղվի նման, անգամ թույնից
Նեկտար քաղել, մեղրը քամել դառնությունից՝
Պանդխտության քո կսկիծը դարձրել «Կռունկ»
Եվ «Հորովել» դարձրել վերքդ, ցավըդ խորունկ:
Երբ հեղեղներն անց են կացել հոխորտալով,
Ինչպե՞ս ես դու քո աղբյուրի մի բառ ջրով
Միշտ շեն պահել ջրադացը ձորի խորքում,
Նոր կյանք տվել ծեծված արտին, ջարդված այգուն:
Հազար անգամ դու ընկնելով՝ ինչպե՞ս ելար,
Ո՞նց ապրեցիր՝ հազար անգամ երբ դու մեռար:
Ի՞նչ հրաշքով չմարեցիր, ինչպե՞ս նրանք,
Որ մե՛ծ էին, հրդե՛հ էին, իսկ դու՝ կրա՛կ:
Բայց գիշերվա մթության մեջ ահագարհուր
Դու այնպիսի կրակ էիր, այնպիսի հուր,
Որ վառվում էր պաղած քարին գրակալի,
Շինականի ցուրտ հյուղակին կրակ տալիս.
Որ վառվում էր քո դուստրերի մութ աչքերում,

Արյուն դառնում որդիներիդ երակներում.
Որ օջախ էր, խաղաղ կյանքում խաղաղ օջախ՝
Թոնրի կրակ, ծխանի ծուխ, կերոն ու ջահ,
Բայց վրեժի ահեղ բոց էր ահեղ մարտում
Եվ հրախաղ, որ հաղթանակ էր ավետում...
Եվ չի մարել նա դարերում մահամնա,
Մնացել է, որովհետև մի հուր էր նա,
Որ չի մարում օտար հողմից, այլ արծարծվում,
Եվ ավերիչ հրդեհի պես չի տարածվում...

14.XI.1950թ.

Երևան